

ΑΝΩ - ΚΑΤΩ

Ἡ ἰνφλουέντζα μᾶς ἔδωκε καὶ ἐκαταλάβσαμεν ! Ἡ ἀγριότης τῆς κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας ὑπερέβη ἐν τῇ πόλει μας πᾶσαν προσδοκίαν, καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς θνησιμότης κατέστη τρομακτικὴ. Τὴν ἐθεωρήσαμεν κωμικὴν καὶ τὴν ὑπεδέχθημεν μὲ τὸ μειδίαμα, αὐτὴ δὲ ἐφάνη εἰς τὸ τέλος τραγικὴ καὶ ἔκαμε πολλοὺς νὰ θρηνήσωσι. Τὸ αὐτὸ ἀπαράλλακτα ἐπάθαμεν ἄλλοτε μὲ ἓνα πολιτικὸν ἄνδρα προτοῦ ν' ἀνέλθῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν.

Τὸ ἐξαγόμενον εἶνε, ὅτι δὲν πρέπει τις νὰ γελάσῃ μὲ τίποτε εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, οὔτε μὲ τὴν ἰνφλουέντζαν, οὔτε μὲ τὸν κ. Δηλιγιάννην, οὔτε μὲ τὰς ἐθνικὰς εὐεργεσίας τοῦ κ. Συγγροῦ.

..

Ὅλοι διετέλουν κατ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας εἰς ἕκτακτον κίνησιν ἕνεκα τῶν πολυαριθμῶν θανάτων, ἱερεῖς, ψάλται, νεκροθάπται καὶ αὐτὸς ὁ κ. Φιλῆμων ἐπανεῦρε τὴν ζωηρότητα τῶν ἄλλοτε ἡμερῶν τοῦ ἀπαγγέλλων ἀκαταπαύστως ἐπιταφίους λόγους.

Ὅσπερ εἶνε πιθανόν, ὅτι ὁ κ. δήμαρχος ἔμεινε νύχαιστημένος ἀπὸ τὴν ἐπιδημίαν καὶ εἶχε πρὸ τοῦτο λόγους.

..

Ἐκεῖνοι οἵτινες ἔπρεπε νὰ μείνωσι πολὺ νύχαιστημένοι ἀπὸ τὴν ἕκτακτον θνησιμότητα καὶ ἀπεναντίας δὲν ἔμειναν, εἶνε οἱ σχηματίσαντες τὴν δῆθεν ἑταιρίαν τῆς ἐργολαβίας τῶν κηδεῶν πρὸς ἀπογύμνωσιν ζώντων καὶ νεκρῶν. Ἦναγκάσθη νὰ ἐπέμβῃ ἡ δικαιοσύνη καὶ νὰ σταματήσῃ τὰς ἐργασίας τῆς, αἵτινες ἦσαν εἰδός τι ἐκβιάσεως γενομένης μὲ μεγάλην ἐπικηδειότητα.

..

Καὶ ὅταν μὲν τὸ κακὸν προέρχεται ἐξ ἐπιδημίας, ὑπομονή, ἀλλ' ὅταν ἀλληλοσφάζωμεθα ἡμεῖς τότε τὸ πρᾶγμα καθίσταται ἀφόρητον. Ὁ ἐπίφοβος πλεονασμὸς τῆς ἐγκληματικότητος ἔκαμε τὰς ἐφημερίδας νὰ ρήξωσι κρυγὴν περὶ τοῦ κινδύνου, εἰς τὴν ὁποίαν ἤρχισαν ν' ἀπαντῶσι δι' ἐπικλήσεων ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν, εἰς μίαν τῶν ὁποίων ὑπογράφεται πρῶτος ὁ κ. Ἰερομίας, δικηγόρος Πύργου. Ἡ κατάστασις εἶνε ἀληθῶς ἀξία ἱερομιάδων.

..

Ὡς μέσον σωτήριον προτείνεται ὁ γενικὸς ἀφοπλισμὸς. Ἐν τοιαύτῃ ὁμῶς περιπτώσει πρέπει νὰ μὴ ἔλθῃ ποτὲ εἰς τὰ πράγματα ὁ κ. Δηλιγιάννης, διότι αὐτὸς θεωρεῖ τὸν ἀφοπλισμὸν προδοσίαν καὶ δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ τὸ μέτρον.

..

Ἦρχισαν νὰ διαδίδωνται φήμαι περὶ συγκρούσεως ὑφισταμένης μεταξὺ βασιλείας καὶ κυβερνήσεως.

— Θεέ μου, εἰς τι καιροὺς ἐκαταντήσαμεν ! ἀνεβόα τις μεθ' ἱερὰς φρίκης, νὰ συγκρούωνται οἱ ἱπποσιδηρόδρομοι ἀναμεταξὺ τῶν καὶ ὁ κ. Τρικούπης μὲ τὴν Αὐλὴν !

..

Καὶ εἰξεύρετε ποία εἶνε ἡ λεγομένη ἀφορμὴ τῆς ψυχρό-

τητος, ἂν μὴ τῆς συγκρούσεως ; Τὰ νομοσχέδια περὶ δωρεᾶς τοῦ Πόρου καὶ ἄλλων χορηγιῶν εἰς τὰ μέλη τῆς βασιλικῆς Οἰκογενείας.

— Τί διάβολον ! ἔλεγεν ἕτερός τις, δὲν ἔχει ἄρα γε ἡ Αὐλὴ ἀρκετοὺς πόρους, ὥστε νὰ θέλῃ καὶ ἄλλους ;

..

Γνώμη τρικουπικοῦ φανατικοῦ περὶ τῆς ἀποφάσεως τοῦ νὰ προσκληθῇ προσεχῶς μία τάξις ἐφεδρείας χάριν τῶν ἑαρινῶν γυμνασίων.

— Καλλίτερα νὰ πέσῃ ὁ Τρικούπης παρὰ νὰ προσκαλέσῃ ἐφεδρείαν . . . Ὅλο τὸ πᾶν εἶνε νὰ μὴ ὁμοιάσῃ εἰς τίποτε τοῦ Δηλιγιάννη.

Μαῦρος Τάτος

ΔΕΛΤΙΟΝ ΘΝΗΣΙΜΟΤΗΤΟΣ

- 1). Ἀχρουν Ἰπουργεῖον, τέκνον τοῦ κ. Καμπούρογλου, ἡλικίας πέντε ἡμερῶν, ἐξ ἀτροφίας. — 2) Βούκινου ἔχθητον μωρὸν μιᾶς ἡμέρας ἐκ χρηματικῆς ἰνφλουέντζας. — 3) Βασιλικὰ Νομοσχέδια, δίδυμα ἔμβρυα ἐπισήμου πατρὸς ἀποθανόντα ἐξ. . . ἀποβολῆς. — 4) Γραμματικίδης καθηγητῆς τοῦ Λυκείου Παπαγεωργίου μαχαιρωθεὶς ὑπὸ τινος μαθητοῦ . . . κατὰ φυσικὸν τρόπον. — Τὰ διαδοθέντα περὶ τοῦ θανάτου τῆς «Πρωίας» δὲν εἶχοντο ἀληθείας. Ἦτο ἀπλουστάτη τριήμερος νεκροφάνεια.

ΕΥΘΥΜΙΟΣ ΧΑΤΖΗΠΕΤΡΟΣ

Θὰ ἦτο ἐλλιπὴς ἡ πινακοθήκη τοῦ «Ἀστῆος», εἴαν δὲν περιελάμβανε καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ ἄρτι ἀποδιώσαντος Εὐθυμίου Χατζηπέτρου, τοῦ περιημένου ὀκαπιστοῦ τοῦ Βασιλέως. Ὁ Χατζηπέτρος ἐκπαιδευθεὶς ἐγκαιρῶς καὶ καταρτισθεὶς τελείως διὰ τὴν θέσιν τοῦ ἀξιωματικοῦ ἐν τῷ ἑλληνικῷ στρατῷ ἔνωρὶς ἐσεύχθη τὴν ἀγάπην τῶν συναδέλφων του διὰ τῆς ὁμολογημένης εὐφυΐας του καὶ τῆς εὐγενοῦς συμπεριφορᾶς του. Κληθεὶς νὰ διευθύνῃ τὴν Διοικητὴν Ἀστυνομίαν Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς ἐδείχθη οὐδενὸς προκατόχου του κατώτερος. Ἐν τῇ Αὐλῇ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν προσκεκλημένος ἀπῆλαυε τῆς ἀμερίστου ἀγάπης ὀλοκλήρου τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας καὶ ἰδίᾳ τοῦ Βασιλέως. Εὐθυμὸς φύσει καὶ ἀκριβοῦς γνώστης τῶν ἐγκοσμίων δι' οὐδὲν ἐλυπεῖτο. Πάντοτε ἐπὶ τῆς ἀρρενωπῆς μορφῆς του διεχύνετο ἡ φαιδρότης καὶ πάντοτε ἐκ τῶν χειλέων του ἐξήρχετο ζωηρὰ εὐφυολογία ἐνοσπεύουσα τὴν φαιδρότητα. Ἴνα δώσῃ τις εἰκόνα σαφῆ τοῦ χαρακτήρος τοῦ Εὐθυμίου Χατζηπέτρου ἀνάγκη νὰ ἔχῃ οὐχὶ τὸν ὀλίγον χῶρον τοῦ ἡμετέρου φύλλου. Δυστυχῶς ἄλλαι συνάδελφοι ἀπειρώσασαι πλείοτερον χῶρον, ἤκιστα συνετέλεσαν νὰ δώσωσι ἀμυδρὰν ἰδέαν τῆς σπινθηρίζουσης φυσιογνωμίας τοῦ ἀνδρός, ἅτε δημοσιεύσασαι ἀνέκδοτά του οὐδόλως χαρακτηρίζοντα τὸν ἀληθῆ Εὐθυμίου Χατζηπέτρον. Ἡ πράξις αὕτη τῶν συναδέλφων βαρεῖα — εἴμεθα πεπεισμένοι — θὰ ἐπικαθῆσθαι ἐπὶ τῆς ἀγαθῆς ψυχῆς τοῦ μεταστάντος περιημένου μέλου; τῆς ἡμετέρας κοινωνίας.